

A szavaknak mélységük van, rámutatnak valami sokkal mélyebbre, mint ahogy a hétköznapi életben használjuk őket. (Gondoljunk csak például az egy, élet, élet-halál, szeretet, érték, elfogadás, elégedettség stb. szavainkra.) Tulajdonképpen jól szimbolizálja ez mai világunkat. Van maga a JELEN-tés – a valódi tartalom – és van a rára-kódott formaiság. Ha egy-egy szavunkat megvizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy értelmezésük annyiféle, ahányan vagyunk, ugyanakkor rendelkeznek valami sokkal többel, mélyebbel, valami egyetemessel. És a lényeg pont abban rejlik. Érdeemes lenne újragondolnunk őket, hiszen problémáink jelentős részére magukban rejtik a kulcsot.

Előhang

Hogy miért írom le mindezt?

Azért, mert azt gondolom, hogy érdemes és kell beszélni, írni azokról a dolgokról, kérdésekről, amik – szerintem – legbelül mindannyiunkat valamilyen módon foglalkoztatnak.

Tudom, hogy minden le van már írva. Tudom, hogy nagyon sok hiteles ember beszél és beszélt már ezekről a témákról.

Tudom, hogy nem tudok semmi újat mondani. De azt is tudom, hogy a megértésnek különböző szintjei vannak, és hogy a nagyon bonyolultnak, távolinak és elvontnak tűnő dolgok gyakran sokkal, de sokkal egyszerűbbek, mint aminek látszanak.

Kérdésfeltevéseim, a válaszok és az életem értelmének kutatása során eljutottam valahova, amiről azt gondolom, most átadható – hátha ráismer valaki saját kétségeire, kérdéseire, hátha segít valakit, valamit, hátha megerősít valakit, valamit. Ahogy az én életem egy adott pontján ez velem is megtörtént.

Hogy ki vagyok?

A „való világnak” nevezett világban nehezen tudnám magam definiálni. Nem törtem előre semmilyen ranglétrán. Nincs diplomám, nincs állásom – „csak” hivatásom. Nem birtokolok nagy dolgokat, nem vittem véghez nagy tetteket, nincsenek különleges képességeim, és nem volt nagy megvilágosodásom sem. Nem tűnök ki semmivel, és nem is vágyom rá, hogy így legyen.

Az egyetlen dolog, amit biztosan elmondhatok magamról, hogy egy vagyok a jelenleg a Földön élő milliárdnyi ember közül. Ami érdekessé teszi ezt az állítást, az az, hogy már ebben a pillanatban is más ennek a milliárdnyi embernek az összetétele, hiszen emberek születtek és haltak meg ez alatt az egy pillanat alatt is, amikor ezt írom. És mennyit változott ez azóta is...! Tehát egy vagyok, aki halad az úton, és – ugyanúgy, mint mindannyian –, éli a tapasztalatokkal teli életét. Ezen az úton bennem kérdések száza merült fel (ahogy gondolom, e sorok olvasóiban is) az étellel-halállal és ezek értelmével kapcsolatosan – azzal, hogy ki is vagyok én, mit jelent embernek lenni, és mi a célja létezésünknek. Ami talán kicsit megkülönböztet a többségtől, hogy a felmerülő kérdések és az a belső kép, ami bennem élt, soha nem hagytak nyugodni. Mindig valamiféle ellentmondást éreztem aközött, amiben és ami szerint élünk, és aközött, amit legbelül éreztem. Valamifajta kettősséget éltem meg mindenben. Folyton azt éreztem, hogy van valami a felszín mögött, van egyfajta mély összekapcsolódottság mindenben és minden mögött, és a világ mégis mást mutat – másban, máshogy élünk. Folyton azt

éreztem, hogy lehetne valahogy másképp is élni, lehetne valahogy másképp is működni, lehetne valahogy másképp... És akkor egész más lenne az az élet, amit, itt a Földön töltünk.

Azt kell mondjam, hogy a megértés útján engem igazán ez a belső hang, a hit és a „józan paraszti ész” vezetett és vezet.

Kérdéseim az életem okán, során...

(ön-ÉLET-rajz, kicsit másképp)

Emlékszem, hogy már gyerekkoromban sem értettem, hogy mit és miért tartanak a felnőttek fontosnak. Nem értettem például, hogy kit neveznek idegennek, és ő mitől az? Miért veszekednek, küzdenek állandó jelleggel, miért nem hallgatják meg inkább egymást, miért nem arra figyelnek, amit a másik mond vagy mondani akar? Miért harcolnak folyton? Miért nem azt érzik, látják, amit én, hogy mindegyikük szerethető? Miért annyira fontos, hogy valamit megszerezzenek? Nem értettem, hogy mit jelent az, hogy az enyém vagy az övé, és meddig az? Miért hajszolnak valamit, ahelyett, hogy észrevennék, ami már ott van? Miért nem látják meg a jó dolgokat? Miért nem örülnek? Miért nem boldogok, miközben megvan erre minden lehetőségük?

Ezek a kérdések meg is maradtak bennem mind a mai napig, csak már nem a felnőttekre, hanem mindannyiunkra vonatkozóan. És rendszeresen fel is teszem őket magamra és mindannyiunkra vonatkozóan is!

Visszagondolva mindegyre az az érdekes, hogy bár nem értettem miért vannak így a dolgok, soha nem gondoltam azt, hogy mindez értelmetlen lenne, hiszen valamiért mégis csak így, és ez van.

Emlékszem, hogy a nagypapám halálakor mennyire nagy fájdalmat éreztem, hogy elveszíttem őt – Őt, aki szinte az egyetlen volt, akivel beszélni lehetett hasonló kérdésekről. Ő volt az egyetlen, akivel beszélni lehetett például a halálról. Akkor ott a temetésen valamit valószínűleg nagyon megértettem. Persze akkor ez még nem volt tudatos, hiszen tizenkét éves voltam. Mindenki arról beszélt, hogy szegény nagypapa... És sírtak... A saját magam fájdalmán és az ő fájdalmukon keresztül értettem meg, hogy igazán nem őt siratjuk, hanem magunkat. Akkor ott azt éreztem, hogy neki már jó, és mindenki csak magával van most elfoglalva. Azt is éreztem, hogy ennek helye van, sőt nagyon fontos, ami történik, de azt is éreztem, hogy van valami más is, valami több ennél... Persze ezekről nem lehetett beszélni senkivel, mert ezek a kérdések tabuk, és mindenki kizárólag a veszteségre, a saját veszteségére koncentrált. Azok a kérdések, hogy mit is jelent az elmúlás, a halál, miért is félünk ettől, azok el nem hangozhatnak. Visszagondolva valószínűleg ott szembesültem először azzal, hogy a kérdéseim teljesen helyénvalóak. És talán akkor értettem meg azt is, hogy a válaszok az élettel és a halállal kapcsolatosak. Azzal, hogy mit nevezünk életnek, mit halálnak, és mi mindezek értelme. Azzal, hogy kik is vagyunk valójában.

Akkor és ott éreztem meg, hogy a problémáink nagy része abból adódik, hogy az emberek közötti kapcsolat alapja az „én”. Ez áll a középpontban. Hogy valamit ettől nem látunk. Nem látjuk egymást, nem látjuk a folyamatokat, nem látjuk a világot, az ÉLET-et, teljes valójában. De ezek a válaszok csak most vannak meg tudatosan – akkor, ott csak sejtések és további kérdések elindítói voltak. Egyszerűen nem értettem, hogy van ez. Csak én látom és én érzem így?

A középiskolás évek, majd az azt követők újabb kérdéseket hoztak.

Nem értettem, hogy a (tan)tárgyi tudás mitől tesz jobb emberré valakit. Hogy lehet ez bármiféle mérce ember és ember között? Nem értettem, miért kell feltétlenül diploma ahhoz, hogy „valaki” legyek. Nem értettem, hogy az iskolában miért nincs szó szinte semmi olyan dologról, ami engem és az összes osztálytársamat igazán foglalkoztat. Nem értettem, hogy mindeközben miért mondja mindenki azt, hogy „az iskola az életre nevel”!?

Nem értettem, hogy miért van az, hogy az akkor még fennálló rendszerrel (szocializmus) senki – legalábbis az én környezetemből senki – nem ért egyet, mégis azt szolgálja, abból és aszerint él. Hogy lehet ez?

Aztán, ahogy nőttem és figyeltem az eseményeket, egyre kevésbé értettem, miért jár mindenki azon az úton, amelyről világosan látható, hogy nem vezet sehova, illetve mindig ugyanoda, ugyanazokhoz a problémákhoz visz vissza. Nem értettem, hogy miért nem vesszük észre azt, ami annyira nyilvánvaló, hogy az anyagi lét, a „hétköznapi robotja” nem minden. Kell lennie valaminek, ami ezen túl értelmet ad annak, hogy megszülettünk, itt vagyunk, élünk. Amikor azonban erről beszéltem vagy kérdeztem bárkit, úgy néztek rám, mintha nem volnék normális. Ebből aztán arra következtettem, hogy biztos így is van, és ezek a kérdések nem kérdések, hogy valamit biztos én látok rosszul. El is rejtettem mindezt, nem kérdeztem, nem beszéltem erről. Megpróbáltam kizárólag az anyagi világ törvényeihez alkalmazkodni. De persze a háttérben figyeltem a világot tovább... Mert valami, ott legfeljebb, nem hagyta továbbra sem elfogadni, hogy a világ ennyi és nem több.

Nem értettem például, hogy az, aki soha rá nem néz egy másik emberre, de gazdag és úgymond befolyásos, az miért kap minden szinten nagyobb elismerést, mint például egy anya, aki „csak” otthon neveli a gyermekét. Egyáltalán azt sem értettem, hogy mit is jelent pontosan az, hogy „valakinek a gyermeke”...

Ezzel a dologgal igazán akkor szembesültem, amikor megszületett a lányom. Milyen fura ez, hogy nincs is erre más szavunk, csak birtokviszonyban leírható. Szóval, amikor Ő a világra jött, akkor éreztem át igazán újra (nagyapám halálát követően), hogy mennyire abszurd

a viszonyunk az élethez. Döbbenetes élmény volt! Mert egyáltalán nem azt éreztem, amiről mindenki beszél, sőt el is vár ilyenkor. Egyáltalán nem azt éreztem, hogy „itt van a gyermekem” – úgy, hogy ebben a birtokviszony lenne a lényeg! Sokkal inkább annak az örömteli felelősségét éreztem meg, hogy itt van valaki, egy kis csoda, egy kis „lény”, aki magában rejt az ÉLET titkát, egy darabkáját. És ez a csoda egy időre most rám lett bízva. Én pedig azt az ajándékot kaptam, hogy támogathatom ennek az új életnek a kibontakozását. Az az én dolgom, hogy biztos háttere legyek, mutassam meg neki azt a világot, amibe beleszületett, ugyanakkor ne korlátozzam az én világgommal, gondolataimmal, még a szabadságról alkotott világgépemmel sem. Tehát biztosítom számára a szabadságot. Tudjon szabadon élni, kibontakozni és felnőni. Az lehessen, aki. Vagyis feltétel nélkül szeressem. (Ettől függetlenül persze elkövettem minden hibát, ami elkövethető. De azt is gondolom, hogy mindkettőnk útján ez egy közös szakasz kezdete volt, amin aztán egymást tanítottuk, tanítjuk.)

Tovább keresve a válaszokat újabb ellentmondásokkal találok. Ott vannak például a vallások, az egyházak, vagy akár a materializmus, a Biblia és az egyéb szent iratok – Buddha elméletei, a Bhagavad Gita, a Tao te King stb.

Nem értettem, hogy lehet az, hogy ezek az írások szólnak valamiről – amit nagyon is közel állónak éreztem ahhoz, amit legbelül éreztem – és mégis valami egészen más van a világban.

Nem értettem, hogyan lehet, hogy vannak emberek, akik vallásosnak, hívőnek mondják magukat, mégis ítélkeznek, bántalmaznak, félelmet keltenek másokban. Azt meg aztán végképp nem, hogy mindezt hogyan tehetik Isten nevében.

Nem értettem, hogy Jézus szavai hogyan értelmezhetőek úgy, ahogy sokan – akik vallásosnak nevezik magukat – magyarázzák azokat. Nem értettem, hogy ha azt tartják iránymutatónak, amiről Jézus beszél, akkor hogyan lehet azt hinni, hogy az Isten jóra és rosszra osztja a világot. (Egyáltalán mit jelent az, hogy jó, és mit az, hogy rossz?) Hogy lehet a saját javainkért imádkozni? Hogy lehet például az, hogy abban a templomban, amit Istennek emeltek, Jézus szavait idézik arról, hogyan és miért űzte el a kufárokat, és hogy nem a külső gazdagság számít – na, ugyanebben a templomban minden a külső gazdagságot tükrözi, minden csillog-villog?

Nem értettem, hogy sokan, akik buddhistának nevezik magukat, miért tartják a gondolkodást olyan kimagaslóan nagy dolognak. Miért beszélnek úgy, hogy annak megértéséhez majdhogynem diploma kell – és ezáltal is, de úgy alapvetésében is, miért választják szét a dolgokat, miért tartják annyira különlegesnek magukat? Miért szenvednek, és miért tartják fent a szenvedést, miközben Buddha valami egészen másról beszél?

Nem értettem, hogy a Krisna-tudatú hívők (legalábbis azok, akikkel én akkor találkoztam) miért agresszívak, ha merek valamit másképp gondolni, vagy csak kérdezni is valamit... Miért akarják rám, illetve bárkire kényszer-

ríteni az elfogadást és az ő hitüket, az étkezési és egyéb szabályaikat?

Olvasva az írásokat, én a közöset éreztem bennük. Amikor azonban az írásokhoz kötődő intézményesült rendszerekkel találkoztam, ott mindig nagy hangsúlyt kapott a többi egyháztól, vallástól való különbözőségük. Bármelyik közösséggel kerültem kapcsolatba, egy idő után azt éltem meg, hogy „csak úgy” nem lehetek tagja egyiknek sem, csak akkor, ha elköteleződöm feléjük. Azt éltem meg, hogy ha a külsőségeikben, szertartásaikban, kialakított szabályrendszerükben nem azonosulok velük, akkor kívülálló is maradok. Ezt nagyon nem értettem. Egyáltalán azt sem értettem, hogy miért ennyire fontosak a formaiságok. Ahogy azt sem, hogy hogyan érezheti magát bárki is kívülállónak, amikor kapcsolatba kerül egy, az Isten nevében működő közösséggel...

De azt sem értettem, hogy azok, akik materialisták, ha bajban vannak, miért imádkoznak Istenhez, miközben azt állítják, hogy nem léteznek!? Nem értettem, hogy ha igaz az az állítás, hogy „az élet csak annyi, amennyit látunk belőle”, akkor hogy lehet, hogy vannak gondolataink, vannak érzéseink, pedig ezek nem látszanak.*

---

* Itt az intézményesülésből fakadó berögzöttségekkel, a bigottsággal való találkozásaimról és élményeimről van szó. Mindezen gondolatok nem megkérdőjelezői a vallásosságnak, a hitnek és bármilyen meggyőződésből fakadó nézetnek. Sőt! Mélyen tisztelem és tiszteltben tartom ezeket és mindenki hitét.

És mindeközben folyamatosan kerestem, hogy ki is vagyok én, mi a szerepem, hogy hol a helyem a világban. Kipróbáltam magam sok mindenben, az élet sok területén... De ott sem voltak válaszok... Sőt! Egyre kevésbé értettem, hogy mit miért csinálok, csinálunk...

Amit pedig végképp nem értettem, az a pénzhez való viszonyunk. Itt aztán semmi mást nem tapasztaltam, csak abszurdítások sorát. Miközben mindenki arról beszél, hogy az igazi érték a szeretet és az emberi kapcsolatok, akkor mégis miért a pénz határoz meg mindent?

Hogy lehet, hogy a tulajdon, a pénz nagyobb értéket képvisel, mint az ember? Hogy lehet, hogy kapcsolataink nagy részében az anyagi javak meghatározóbbak, mint maga a kapcsolat?

Miért a pénzben hiszünk?

Ki döntötte el, hogy mi mit ér? Mit jelent az, hogy valaminek ennyi az ára, értéke? Mit jelent az, hogy az „én pénzem”? Hogy lehet a munka értékét meghatározni? Egyáltalán mi a munka?

És a kérdések sora csak nőtt...

Hogy lehet, hogy vannak emberek, akik éheznek, miközben tonnaszám terem mindenféle, és tonnaszám is semmisítenek meg élelmiszereket, a boltok pedig dugig vannak áruval, és nem tudunk mit kezdeni a felesleggel?

Hogy lehet fegyvergyártásra költeni, miközben éheznek emberek?

Hogy lehet, hogy csupán attól, hogy valaki fekete vagy fehér bőrű, gazdag vagy szegény, diplomás vagy nem, okos vagy butább, egészséges vagy nem, vagy akár, hogy más a vallása – képesek vagyunk elítélni és jogot formálni arra, hogy jogait, de tovább menve akár létezését is kétségbe vonjuk?

Hogy lehet egyáltalán létjogosultsága az ölésnek? Hogy lehet, hogy valaki vagy akár egy ország feljogosítva érzi magát a gyilkolásra? És hogy lehet, hogy ennek jogalapjaként esetleg pont azt nevezi meg, hogy a másik megölt valakit?

Nem értettem, hogy mit jelent az a kifejezés, hogy a „békéért harcolni”.

Nem értettem, hogy azok az emberek, akik agresszívak másokkal, vagy képesek megütni a másikat (bármilyen szándékkal is), hogyan mondhatják a következő percben azt, hogy „én szeretlek téged”. Nem értettem, hogy mit jelent ez a kifejezés így... Hogy lehet, hogy érzelmeinkre hivatkozva a másikat börtönbe zárjuk? Hogy lehet, hogy a saját szabadságom érdekében átlépek a másik szabadságán?

Hogy lehet, hogy ezek a kérdések nem merülnek fel, vagy ha felmerülnek, miért nem beszélünk róluk? Miért nem EZEKRŐL a kérdésekről beszélünk?!

Hogy nem látjuk, immár több ezer éves történelmünk ismeretében, hogy az agresszió agressziót szül? Hogy lehet, hogy hihetetlen tudásunk és rálátási képességünk nem arra indít minket, hogy ha valami eddig nem működött és csak szomorúságot és bajt hozott ránk, akkor most megpróbáljunk valami egészen mást?

Hogy lehet, hogy lehet, hogy lehet? De mégis lehet, és mégis így van. Kell, legyen valami magyarázat...

Mindezen kérdések – és még számos egyéb hasonló – folyamatosan foglalkoztattak... És akkor, csaknem húsz éve beléptem egy ajtón – valóságosan és képletesen is. A fizikai világban ez az ajtó egy kreatív kézműves bolt ajtaja volt. És az ÉLET, a mindenség ajtaja volt a belső világban. Amikor itt beléptem, találkoztam valakivel, akit az Ő élete során – a legnagyobb meglepetésemre – ugyanazok a kérdések foglalkoztattak, és ugyanúgy, mint amik engem is annyi éven át. Ugyanazt gondolta a világról, ugyanazt tartotta fontosnak, amit én legbelül.

És volt válasz...

Beszélgetésünkben neve és értelme lett mindannak, ami addig csak sejtés volt. Rajta keresztül találkoztam igazán a világgal, ami addig csak érzés volt, és amely magyarázattal szolgált a bennem felmerülő összes kérdésre.

Úgy éreztem, hazataláltam. Találkoztam egy hiteles emberrel, aki az életét úgy és aszerint élte, amit legbelül

éreztem, tudott. Találkoztam valakivel, akit nem az önzés vezetett, akinek tiszta volt a szándéka, és az egész életét meghatározta, átítatta az a valami, amit ma már nevének tudok nevezni, vagyis a JÓAKARAT, ami tulajdonképpen maga a feltétel nélküli szeretet. Találkoztam valakivel, aki mindebben tudatos is volt. És jelen volt a humor, a kreativitás, a játék, és a lehetőségek tárháza. (A bolt neve is ez volt, egyébként – TÁRHÁZ!) Persze ez nem azt jelentette, hogy tökéletes lett volna, de nem láttam semmi ellentmondást aközött, amit mondott és gondolt és aközött, ahogy élt, illetve amire törekedett. Hétköznapjaiban tette élővé mindazt, amiről eddig csak olvastam és legbelül valahol mélyen én is éreztem.

A belső hangomon, ahhoz és onnan szólt...

Megfordult a világ...

Ami eddig a két-ség világa volt, az most az egy-ség, a hit világa lett.

Ráébredtem, hogy tulajdonképpen az EGY-ség az az érzet, amit mindig is éreztem! De nem hittem el! A világ mást mutatott – annak hittem, de (szerencsére) nem abban!

Ez a találkozás tudatosította bennem, hogy valóban van az anyagi világon túl valami. Tudatosította, hogy a belső hang valóság.

Innen kezdve már tudatosan haladok azon az úton, amelyen addig csak bolyongtam.

Így értettem meg, hogy a „ki vagyok én” kérdés még annál is mélyebb, mint ahogy addig gondoltam, ahogy az a kérdés is, hogy „a világ miért olyan, amilyen”.

Ezen az úton aztán világossá vált, hogy egyáltalán nem azok vagyunk, akinek gondoljuk és látjuk magunkat, vagy akinek látnak, illetve gondolnak minket mások. Ez csupán a gondolataink, reakcióink, félelmeink, viszonyaink, minősítéseink teremtette lény. Vagyis az, akivel és amivel azonosítjuk magunkat.

Ennél azonban sokkal többek vagyunk. Ha mindezt a felépített világot elengedjük (lefejtjük magunkról), találkozhatunk igazi valónkkal. Ott a mélyben nincsenek határok, nincsen elkülönülés, nincs félelem, minden EGY.

Megértettem, hogy a belső hangom innen szólt, hogy a tanítások is, amelyekkel utam során találkoztam, ugyaneből és ugyanerről az EGY-ségről szólnak...

Megértettem, hogy az elkülönülés csak illúzió, a mi tudatunk terméke.

Jelenleg ebben élünk, ezt teremtjük újra és újra. Ennek pedig az az oka, hogy világunk, nézőpontunk jelenlegi középpontja az „én”, az „egy-én”, nem pedig az „egy-ség”, a „mi”, a „közös-ség”, az „emberiség”.

Ráébredtem, hogy problémáink egyik fő oka ebben rejlik. Abban, hogy a hangsúly jelenleg még a különbözőségeinken van.

Pedig az „EGY-ség” a valódi ÉLET...

Ennek a két világnak a kettősségében élünk.

Így aztán azt is megértettem, hogy nekünk, embereknek most az ÖSSZHANG megteremtése a feladatunk. Az összhangé, ami eközött a belső és külső világ között létrehozható. Hogy ennek a belső és külső világnak is egy egységet kell képeznie. Tehát, a belső világot kell megvalósulttá tennünk itt, az anyag világában.

Nyilvánvalóvá vált, hogy lehet nézni a világot ebből az EGY-ségből – a MINDEN EGY, minden energia szemszögéből, és lehet erre törekedve, eszerint élni. Hogy igazán csak így érdemes élni!

Ráébredtem, hogy a kulcskérdés az, hiszek-e, hiszünk-e ebben és így élek, így élünk-e?

Ráébredtem, hogy innen nézve hihetetlen szabadságunk és hatalmas lehetőségeink vannak. Bármit érezhetünk, bármit gondolhatunk, és így bármit teremthetünk is! Kinyílik, kibomlik a világ!

Hogy miben hiszek?

Hiszem, hogy az élet több, mint aminek most látjuk. Több, mint az anyag világa. Több, mint aminek most hiszük, illetve amiként megéljük. Hiszek abban, hogy mi emberek is többek vagyunk annál, mint aminek most látjuk magunkat. Többek vagyunk pusztán anyagi és egyéni létünkénél, és többek annál, amit ma gondolunk magunkról.

Abban hiszek, hogy a magunk teremtette világ – amelyet az érzelmi viszonyaink, gondolataink által hozunk létre, és amiben és ami szerint jelenleg még élünk (az elkülönülés, a leválasztás világa) – mögött létezik az a világ, amely egy és közös mindannyiunkban.

Hiszek ebben a közösben, abban, ami mindannyiunkban jelen van – a jóban (az egyéni érdekeken túlmutató jóban). Hiszek a – mindent összefogó, összetartó – szeretetben.

Tehát hiszek az ÉLET-ben! Hiszem, hogy az ÉLET vagyunk maga. Az a tér, amiben minden formát ölt, majd szét-hull, újra formát ölt és újra széthull és így tovább, és így tovább... Hogy az ÉLET örök, és a jelenkori életünk ennek az ÉLET-nek az egyik formai megnyilvánulása.

Hiszem, hogy az ÉLET maga a csoda, amely magában rejt a teljességet.

Hiszek abban, hogy születésünkkor mindannyian ugyan-azt az ajándékot kaptuk az ÉLET-től: az élet ajándékát!

Úgy hiszem, arra vagyunk hivatva, hogy éljünk ezzel az ajándékkal, arra, hogy megnyilvánítsuk az ÉLET csodáját!

Hiszem, hogy a világ úgy jó, ahogy van, ahogy meg van teremtve, csupán viszonyunkat kell átértelmezni hozzá.

Hiszem, hogy a hullámzó tengerben lehet találni egy szigetet, ahol meg lehet pihenni és máshogy, másképpen rálátni a dolgokra.

Hiszek benne, hogy képesek vagyunk túllépni önző, egyéni érdekeinken. Hiszek a „józan paraszti ész”-ben, ami beláttatja ezt velünk.

Hiszem, hogy a delphoi intelem, az „ismerd meg önmagad”, új értelmezést kell, hogy nyerjen, hiszen az a spirituális út, mely előttünk áll, már nem az egyéni megváltás és üdvözülés, hanem a jóakarát szellemében történő, egymással és a környezettel való helyes (jól működő) kapcsolat kialakításának és gyakorlásának az útja.

Hiszem, hogy alapvetően mindannyian a jól működő emberi kapcsolatokra vágyunk.

Hiszem, hogy a világ problémáira a megoldást az összefogás, a tiszta kommunikáció, a jószándék megerősítése és az ezek szellemében születő cselekvések nyújtják.

Hiszem, hogy minden pillanat, minden szeretetből fakadó és a nagyobb egész érdekét figyelembevevő cselekedet, vagyis a jóakarát magában rejtí az a lehetőség, hogy világunk egy békés, szeretetteljes világ legyen.

Hiszem, hogy döntéseink minden pillanatban magukban hordják a jövőt.

Hiszek az EGY-ségben, az EMBER-(i)ségben, a KÖZÖS-ségben!

Hiszem, hogy korlátlan és hatalmas lehetőségeink vannak.

Hiszek az emberi szellem nagyságában, a kreativitásban, abban, hogy mi emberek teremteni, építeni jöttünk ebbe a világba.

Hiszek abban a világban, amit a szeretet és az egység tudása irányít, hiszek benne, hogy képesek vagyunk mi, emberek így közösen ezt megteremteni.

Bevezetés

Ezek az írások azokhoz szólnak, akik éreznek valamit belül... De azt is érzik, hogy az a valami, ami legbelülről megszólal bennük, az nem azonos azzal, amiben és ahogy élünk. Az ébredőkhöz és a már felébredettekhez szólnak. Azokhoz, akik VALÓBAN túl kívánnak lépni magukon, egyéni problémáikon (ami persze nem zárja ki, és nem vonja kétségbe ezek létezését). Azokhoz, akiknek célja túl van egyéni céljukon. Szeretnének tenni valamit. Szeretnének szolgálatba lépni, az emberiség szolgálatába.

Én magam is csetledezve és botladozva ugyan, de erre törekszem. Nem szeretném azt állítani magamról, hogy ez mindig száz százalékosan sikerül, de azt már bizonyosan látom, és tudom, hogy az elakadásaim, problémáim mind abból születnek, ha kilépek a „minden-egy” szemlélethől, saját magamat és viszonyrendszeremet helyezve az ÉLET középpontjába.

Útkeresésem során én is, mint oly sokan, eljutottam a vallásokhoz, az ezotéria különböző ágaihoz, és találkoztam a metafizika rendszerével is. A tanult és olvasott dolgok nagyon sokat segíthetnek a megértésben, hiszen nevet adhatnak valaminek, ami jelen van bennünk. (Ez velem is így volt, és ezért nagyon hálás is vagyok!) Ugyanakkor tapasztalataim azt is mutatják, hogy ezen dolgok tudása mindaddig csak lebeg egy térben (gyakran

a kiválasztottság, az elvontság, a különlegességtudat, az én jó vagyok terében), ameddig nem kötődik össze az étellel. Így elvek és szavak maradnak csupán.

Ezekben az írásokban megpróbálom kicsit megfordítani a dolgot.

Megpróbálom leírni a világ működését és az abból való következtetési lehetőségeket megfigyeléseim alapján. Talán ezáltal sikerül „lefordítani”, élőbbé, egyszerűbbé tenni, közelebb hozni, hogy mit is jelentenek ezek a tanítások, szavak a mindennapi életünkben.

Mit tudunk mi (bárki) tenni?

Ezek az írások arra tesznek kísérletet, hogy rámutassanak – az egyébként nyilvánvalóra – az EGY-ségre, a mindannyiunkban közösré. Arra, hogy segítsék a ráismerést! Arra, hogy felvillantsák, hogy az önmagunkon túlmutató szempontból vizsgálva mit láthatunk meg. Arra, hogy buzdítsanak, hogy merjünk is eszerint cselekedni, élni. Segítsék a váltást.

Ezek az írások ebből a nézőpontból, az élet törvényeinek megfigyeléséből, tapasztalatokra épülve, az analógiák vizsgálatából és azok megértéséből, a CSEND-ből születtek. Nem kinyilatkoztatások, nem akarnak senkit meggyőzni, és nem pusztán elvek. Sőt! Céljuk pont az, hogy az elvek szintjéről lépjünk át a megvalósítás szintjére.

Mire ez az irományfüzér elkészült (illetve jelenlegi formájába került), rájöttem, hogy nem is kellett volna ennyit írni... Csak egy-egy szót – sőt, talán még annyit se... És hagyni, elmélyülni magunkat a JELEN(tésük)ben.

De most már megszületett, hát útjára bocsátom...

Mindenkit arra szeretnék biztatni, hogy az olvasás során a szavak és gondolatok egy az egyben való értelmezése helyett merüljön el azok mélyebb JELEN-tés tartalmában. Fedezze fel (e könyvtől függetlenül is) az analógiák csodálatos világát, bátran tágítsa ki az életről alkotott eddigi elképzelését, és a józan paraszti eszére hallgatva ÉLJEN is ezek szerint!

Az alábbi írások különböző időpontokban, különböző élethelyzetekre reagálva, de mégis az analógiák világából születtek. Minden mindennel összefügg bennük – ahogy világunkban is. Ugyanakkor alapjában a józan paraszti észre és a logikára épülnek. Írásbeli összekapcsolásuk, a szövegek olyan egymásutániségának meghatározása, ami a megértést segíti, elég nagy kihívást okozott.

Az alábbi összeállítás így inkább csak egy ajánlás, a sorrendiség egy lehetséges változata. (A buborékok is ezt jelképezik.)